

ГИЙОМ АПОЛИНЕР
РОБИНЗОН ОТ ГАРА СЕН-
ЛАЗАР

Превод от френски: Мария Коева, 1985

chitanka.info

Общо взето, се смята, че англичаните са най-флегматичните хора на света. Това е заблуда и следната действителна случка, неизвестна, макар и твърде любопитна, особено добре показва, че някои французи и даже парижани могат да се мерят и с най-хладните островитяни.

На 1 януари 1907 година, в десет часа сутринта, господин Людовик Пандвен, богат търговец от Сантие, чието разкошно жилище се намираше на авеню Боа-дьо-Булон, взе файтон на площад Етоал.

— На гара Сен-Лазар, международни линии — каза той на кочияша, — и то бързичко, защото трябва да хвана влака за Хавър.

Господин Пандвен отиваше в Ню Йорк по работа и носеше със себе си само едно куфарче. Времето налагаше да се бърза и файтонът пристигна на гарата само няколко минути преди обявения по разписание час за тръгване на влака.

Господин Пандвен подаде на кочияша банкнота от хиляда франка, но съвременният Автомедонт^[1] нямаше дребни.

— Почакайте ме — каза търговецът, — кажете ми номера си, ще се върна след малко.

Той остави куфара в колата и отиде да си купи билет. Ала виждайки, че по разписание остава само минута до тръгването на влака, господин Пандвен си помисли:

— При кочияша са куфарът и документите, които всъщност не са ми чак толкова необходими. Ще почака, ще открие адреса ми на куфара и ще отиде у дома да му платят.

И се качи във влака, който потегли цели два часа по-късно, защото от памтивека разписанията не се спазват. В Хавър взе парахода за Америка и повече не се сети за кочияша.

Последният търпеливо зачака клиента си и след двадесет минути си каза:

„Сега вече ще отчитам не според разстоянието, а на час.“

Сетне отново зачака философски.

По пладне накара един уличен продавач да му донесе обяд, слезе да хапне и от страх да не отмъкнат куфара го прибра в багажника под

капрата. По-късно вечеря по същия начин, даде зоб на коня и продължи да чака до последния влак, след полунощ.

Тогава подръпна юздите на Кокот и напусна двора на гарата пред линията за Хавър, без да прояви недоволство или нетърпение.

Спря при строежа на спирката на метро „Север-Юг“, който по онова време се издигаше срещу гара Сен-Лазар, слезе от капрата и отвори вратата на това чудновато дървено съоръжение, на което парижани се любуваха години наред и чиито многобройни образци все още красят някои облагодетелствани столични квартали. Повеждайки коня си за юздите, въпросният кочияш, който заслужава да остане известен за поколенията с името си — Еварист Рудиол, собственик на скопен кон и на наемна кола № 20364 — прибра имуществото си под сушина в покрития строеж, който всъщност представляваше доста сгодно жилище, при това разположено наред Париж. Там имаше слама, от която стъкми постелка за разпрегнатия кон, а той самият удобно преспа в колата, добре загърнат в завивки, макар че нощта не бе особено студена за това годишно време.

В пет часа бе на крак, поразтъпка се, разкърши снага, за да се сгрее, впрегна коня и остави екипажа в покрития строеж, тъй като файтон не може да влиза в двора на гарата, ако не вози пътник.

И така, кочияшът Еварист Рудиол застана пред входа на гарата, на същото онова място, където предишния ден го бе оставил клиентът му. Към седем часа отиде да пие кафе в кръчмата, намираща се в двора на гарата, написа на жена си телеграма, която по един келнер изпрати в пощата, и се върна обратно на поста си.

Към пладне госпожа Рудиол изпроводи на мъжа си някои основни домакински вещи, а също така слама, сено и овес за коня, който изглеждаше твърде доволен от необичайния за него отдих. Вярно е, че тази шетня насам-натам се стори странна на минувачите. Те никога не бяха виждали на строежа работник. Полицията обаче сметна всичко за естествено и реши, че навярно са поставили пазач, за да предотврати, от една страна, саботажите, а от друга — всякаква работа, както ненавременна, така и необичайна.

И тъй, сладък живот започна за човека и за коня, който заглади косъм, докато Рудиол по цял ден си пушеше лулата и оглеждаше

пристигащите пътници.

Сетне дойде хубавото време и госпожа Рудиол пристигна да прави компания на мъжа си. Остави го към средата на есента, когато задуха студеният вятър...

Изминаха години, без нищо да преустанови мирния живот, воден от човека и коня — чудати Робинзоновци в един от най-оживените парижки квартали.

От време на време, за да пораздвижи Кокот, кочияшът замолваше някой минувач да се качи в колата, за да може да влезе в двора на гарата. Там скопеният кон за кратко се понасяше в тръс, без Рудиол да изпуска от очи изхода на гарата. А преди да си легне, той всяка вечер вписваше с едрия си прилежен почерк няколко цифри в старо, кирливо и изпомачкано тефтерче.

На 1 януари 1910 година станалият в четири часа сутринта Рудиол разчеса коня и го впрегна, а към осем видя, че времето е хубаво, и реши да му се порадва.

Накара един уличен продавач да се качи в колата и влезе в двора на гарата, където след няколко обиколки зае място при изхода на международните линии.

В девет часа се появи един господин и поспря, сякаш търсеше някого. Ала кочияшът бе разпознал своя клиент:

— Ето ме, началство! — викна той и скочи от капрата.

— Вие ли сте? — каза господин Пандвен. — Почакайте!

Той измъкна портфейла си и извади оттам някакво листче.

— Точно така — рече, — 20 364. Колко ви дължа?

— Петдесет и шест хиляди триста двадесет и два франка — отвърна кочияшът — и двадесет и пет сантима за багажа.

Господин Пандвен провери сметката: три години без един час по два франка на час дневна тарифа и два и петдесет — нощна, при дневен сбор, съответно приравнен към зимния или летен график, и не забрави да прибави един ден към високосната 1908 година.

— Правилно — отбеляза господин Пандвен, — ето дължимото.

И му даде 56 322 франка и петдесет, тъй като добави двадесет и пет сантима за почерпка.

Рудиол прибра парите в голямото си портмоне.

— А сега у дома! — каза господин Пандвен, събщи адреса си и се качи в колата.

И когато стигнаха на местоназначение, той даде на кочияша един франк и седемдесет и пет сантима за превоза.

[1] Герой от „Илиада“, колар на Ахил. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.